

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrivm Gloriosvm Invictissimi athletæ, S. Vincentij Leuitæ, natione Hispani, ex eo quod est à Metaphraste ac D. Leone fidelissimè conscriptum. Agonem compleuit anno Christi tricentesimotertio, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

perpetratum facinus capicibus eorum aduolantes, prodebant. Vnde maligni comprehensi tanta atrocitatis poenas incendio luerunt VValtherus autem Abbas postquam perpetratam eadem intellexit, corpus viri Dei ex eremo ad monasterium Angiæ derulit: ibidemque digno cum honore sepeliuit.

Crementas
latrones.

MARTYRIVM GLORIOSVM INVICTIS-
simi abiete, S. Vincentij Leuite, natione Hispani, ex
quod est à Metaphraste ac D. Leone fidelissimè
conscripsum. Agonem compleuit anno Christi
tricesimo tertio, Diocletiani & Maxi-
miani Imperat. vigesimo, Marcellini
verò Papa septi-
mo.

Vide C. Bar.
Tom. 1. An-
nal.

DACIANVS è Græcia oriundus, natalibus
fortè prænobilis, & pecuniæ simul locu-
ples, sed exesa omni mansuetudine, im-
manè in sanguinem humanam efferatus, Impera-
torum beneficio, ad tractanda Hispaniæ Prouin-
ciæ Tarraconensis gubernacula assumptus fuit
qui illico immani crudelitate Christianam pro-
fessionem debacchatus est.

22. Ianuarij.

Dacianus
Hispaniæ
Præses affe-
ciss.

Ex rempessate episcopalem dignitatem eadem
in ciuitate (quæ fertur Augusta) cum magna san-
ctitatis laude administrabat Valerius, cui pari-
tate ac religione, generis nobilitate cūprimis
clarus, Diaconus perpetuò assistebat Vincent. Hic
quo erat fidei calore ac robore sanctitatis, cū ty-
ranno in certamen descēdere nō trepidauit. Itaq;
animo in Christi gloriam acriter inflamato, rabi-
di hostis atq; in Christū sæuientis insaniā interri-
tus ad ije, modestus sustinuit, securus irritis, sciens pa-
ratus

Valerius E-
piscopus
Augustæ.

Eius Diaconus
S. Vincentius.

Se iudici
sistit.

Mittitur est
Episcopo
Valentiam
ad carceres.

Insignis es-
stantia, &
planè heroi-
cus animus
Vincentij.

ratus esse ut resisteret, nesciens elatus esse quod
ceret. Dacianus primo aspectu sibi persuaden-
tam robustum pectus leuibus expugnandum
esse tormentis, iussit Vincentium una cum Val-
rio Episcopo, multis oneratos iniurijs, Valenti-
duci: ibidemque diutino carceris squalore
grauiter vexari, ut planè confideret victos es-
se manus duros. Sed cum post multum tempore
multis affectos incommodis sibi presentari in-
fisset, vidit eos, præter omnem opinionem, in-
gris corporis viribus, vultuque ad omnem hili-
ritatem compositis, multo maiorem animi mag-
nitudinem constantiamque adferre. Unde
furore & amentia præcepit, ad carceris custodem
tu, inquit, scelestè, quare istos cibo potuque recre-
asti, & in delicijs habuisti? Et unde tantam pulchri-
tudinem corporum, vultuumque splenderem con-
secuti sunt? Deinde vultu truculento, & voce mi-
narum plena: Valeri, inquit, qua animi audacia
tu per religionis speciem, Imperatorum manda-
ta contemnis? Valerius cum animo valde sedato
responderet, Vincentius sermonem excipiens
Curiam (inquit) ò Pater, voce ita leni multat
Non ita decet, quin potius Christi potentiam ad-
inuicem implora, ut huius tyranni rabies voce
libera & cum authoritate prolata refrenetur, ei-
usque contra sancta Christi mysteria ferocitas
comprimatur. Hic enim ille est serpens, qui ad-
uersus primi hominis gloriam, inuidia excitatus
se armauit. Hic ille est quem diuini nominis in-
uocatione, sæpè ab humanis corporibus expulsi-
mus. Itanè verò? Putanè nos minis exterrere, &
suis ipse viribus Christi potentiam expugnet?
Accedat, omnesque pugnae suae machinas in me
commoueat, & intelligat eadem inuictam Chris-
tiano

stianorum virtutem esse; cruciatus, quoscumque
 scelerata mens excogitare potest, adhibeat, sen-
 tiantque suis nos supplicij non modò nõ frangen-
 dos: sed nouo etiam robore à Christo Domino do-
 nandos.

Hac libertate vocis incredibili furore agitatus
 Dacianus, Abducite (inquit) hinc Episcopum, &
 hominem istum inuictissimorum Imperatorũ
 leges profcindentem, in ligno suspendite, eiuf-
 que membra discerpite, ac totum corpus contun-
 dite, vt priusquam alijs cruciatibus affligatur, se
 laceratum consumptumque videat. Præsidis mã-
 dato dicto citius, à ministris crudelitatis obtem-
 peratum. Cumque multis horis in tenerum mar-
 tyris corpusculum sæuissent. Vincenti, inquit
 Dacianus, quid ais? Putasne illam tui pectoris for-
 titudinem concidisse? Sic sic illam vocis tuæ li-
 bertatem frenabimus. Tum Vincentius subri-
 dens inquit: hoc est quod toto animo expetebam.
 En vt ad sublimiora conscendo. En vt cœlestes
 res attingo. Tu igitur ne ab ista tua crudelitate
 desistas. Perge fortiter, ne quo modo gloriam
 meam imminuas, & damnum aliquod nostris lau-
 dibus afferas. En ego Christi seruus paratus sum
 omnia sustinere pro nomine eiusdem Domini
 mei Iesu Christi. Quibus autem minis & crucia-
 tibus me vexandum esse opinaris, illis tui pfe acer-
 bius vexaberis.

Hoc responso martyris, tam constanti & in-
 uicti. Præses vix sui, præ rabie, compos, in ipsos
 irruit carnifices; verberibus vindictam capiens:
 quod martyrem ad sacrilegam obedientiam non
 impulsissent. Athleta autem in ligno pendulus,
 sic ludicem affatus est: Quid ais Daciane? En pœ-
 nas

Cc nas

Daciani fu-
 ror in Vin-
 centium.

Laceratũ
 corpus S.
 Vincentij.

Irridet ty-
 rannum.

Iudex ees-
 dit carnifi-
 ces.

nas recipio ab ipsis meis carnificibus ac tortoribus: & tu ipsis mihi ultor existis.

His dictis Iudex magis magisque se cruciatum nunc minis terribilibus, nunc promissis & verbis blandis carnifices ad inferenda supplicia, & frangendam martyris constantiam excitabat. At illi exanimati laboribus, multoque perfusi sudore obriguerant: & manus ad inferenda supplicia dissolutas gerebant. Dacianus verò pallidus tremebundus furij, nullum iræ modum stare poterat rursusque incondito insanienti in carnisces clamore, Quidnam agitis inquit? Sæpe homicidarum sæuitiam à vobis prostratam cognoui, sæpè latronum ferocitatem manibus vestris expugnastis, & veneficorum arcana, in timore corde latentia, extraxistis, sæpè mortem ipsam irridentes, nondum illata morte, ingentis formidine perculistis, & istius debaccharum procacem linguam cohibere non poteratis.

Insania Iudicia.

Martyr redarguit tyrannum.

Ad hæc Hilari vultu subridens Vincentius Tunè (inquit) hominum omnium, crudelium me, me illum Deum negare cogis quem virtuosarum rerum opificem ac Saluatorem esse testor. Hunc ego verum Deum esse confiteor. Acquiritur merito cruciatibus afficiendus essem, si Imperatores vestros, falsaque numina, Deos dixissem. Nunc verò quia in Christi veri æternique Dei confessione persequor perge istam seuerè in me crudelitatem exercere, quo clarius Christi virtutem agnoscas: si tamen nefarius ille spiritus, qui te excitat, parumper recesserit.

Hæc inuicti robore martyre dicente, Iudex inops consilij amenti similis consistebat. Nam & carnifices verbera verberibus tanta

multiplicauerant, vt nihil in toto martyris corpore vltra laniandum restaret; Fortiorem vero martyrem faciebant tot tormenta. Itaque fugientem victorie spem frustra supplicij insequi te videns mutata prorsus ratione, viri iusti mentem, lenitate & misericordia, mira calliditate compassa, expugnare aggressus est.

Index martyri blanditur.

At Vincentius insidias magis, quam supplicij pertimescens, hoc responso blandicias submovit; Cruciatu tui, o Daciane, nullam mihi timoris causam adferre potuerunt; illa autem simulata misericordie verba, non mediocrem mihi terrorem incutiunt, quare missa ista facito, & omni suppliciorum genere decerta. Experite, num Christianorum vires Christi sanguine fundatae, vel frangi, vel debilitari possunt.

Martyr blandicias magis extimescit, quam tormenta.

Dacianus dedecus suum & ignominiam diutius non ferens, mortis sententia martyrem damnauit: vt sceleratorum hominum penis excruciatu conlumeretur. Et statim cruce suffixum, membratim resum, excarnificarunt, dein a vinculis solutum, e ligno detraxerunt. Martyr autem Spiritus sancti ope adiutus seipsum a carnificibus abstraxit, & ad crucem, e qua deiectus fuerat, ipso etiam hoste terrefacto, resiliit, eamque arctissime amplexans: quid, inquit, tardiores facti a supplicij cessatis, quid certamina remittitis? Agite & totis viribus principis vestri crudelitatem exerceat.

Suspenditur in equuleo.

Eximia martyris fortitudo.

Hoc nouo spectaculo ad insaniam Dacianus excandescens, tota mente in nouis supplicij excogitandis desudabat. Aderant recentes flamma ferroque crudeliter armati tortores.

C c 2

Hc

Et alij quidem diuersis flagellis & ferreis vngibus carnem vellebant, alij ignitis virgis pedum flammis latera eius assidue comburebant; alij cum nihil in toto corpore inuenirent, quod torquendum restaret, ardentissimas prunas, furor sui indices, in eum iaciebant.

**Carnifices
eruciando
defatigati.**

Erat visu horrendum corpus martyris, tanta affectum supplicij: sed mens, eximio ornata decore, tam horribili suppliciorum tempestate obscurari non poterat, inuicta triumphans. Itaque militaris cohors, constantia athletæ percussis retulit Daciano, martyrem, multiplici tormentorum copia egregie superata, clarissimum carnificibus victoriam consequutum esse, quod inquit, impone inferendis supplicij sine, ne decore sempiterni notam contrahas. Tunc Dacianus animum vultumque in omnem partem versans: Heu, inquit, victi sumus; sed vnum adhuc restat, ut cum corpus nullis superare cruciatibus possimus, mentem animumque ipsi doloris stimulis configamus, quibus nullum adhiberi remedium potest.

**Includitur
in caretem
obscurissimum.**

Nec mora, locus horrenda tenebrarum caligine formidabilis exquiritur, eumque restis ex utraque parte acutissimis substernunt, martyremque includunt, ut & lucis & quietis beneficio destitutum aliquid de inuicta animi constantia remanere cogerent. Stabat in hac acie toto corpore in quietus martyr; & ecce nocte concubia, custodibus alto sopore oppressis, Angelorum multitudo affuit, quæ nouo & insolito lumine tenebras illustrauit, & corpori, cum integro sanitatis beneficium eximiam pulchritudinem contulit. Custodes somno excitati, ingenti timore correpti sunt: estimabant enim martyrem fugisse; sed diuine ben-

**Visitatur ab
Angelis.**

beneficio & tenebras fugatas, & martyrem integram corporis sanitatem cum singulari decore comunctam affecutum viderunt, ingenti stupore oppressi, Daciano cuncta retulerunt. Ille ignominiam nulla vnoquam temporis longinquitate delendam vehementer pertimescens, fraudibus

O Satanæ
versutiam.

occurrendum statuit. Nam Vincetium clarissimo Deibeneficio restitutum, ne in pœnis vincens gloriam martyrij obtineret, poni iussit in lecto, regio splendore ornato, cum summa lætitiæ significatione; scilicet ut si amoto paululùm carnificæ animam quietus exhalaret, diceretur nõ esse occisus sed mortuus. Sed diuina bonitas, quæ nefario semper sceleri resistit, cõsiliũ ex fraude & mendacio conflatum dissoluit: martyremque ex corporis ergastulo ad coelestem gloriam quamprimum euocauit.

Moritur
fortissimus
Christi miles.

Dacianus ab omni victoriæ spe deiectus, vt sempiterna obliuione tam præclarum martyris certamen, cum sui nominis dedecore, inuolueret, caræ operam dedit. Corpus itaque feris & volucris in campo, cum valida custodum manu etiam exponi iussit.

Coruus tu-
tur corpus
exanime.

At verd cum magno volatu diuersæ volucres irruerent, Coruus atro colore, tanquam pulchra indutus veste luctum præferens, cunctas in loco illo abigens, impigrè persequabatur. Sed & lupus repentino cursu prædam expetens, non tam corui persecutione, quam corporis sanctitate in fugam versus est; atque hoc modo martyris laus benè meritis tutus, vim omnem repulit.

Dacianus nouo percussus miraculo exclamauit: quid est hoc? Ergone & à mortuo ludibrium patiemur? Sed citò maris fluctibus eum obruite

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ruite, ne viuens vidensque peream; Et ne quam præterea molestiam exhibeat, nostrisque conatibus insultet, saxi immanis pondere oneratum demergite. Vix effatus fuerat, cum Eumorphus quidam, omni scelerum impuritate contaminatus, hanc sibi prouinciam à iudice ultro depositens, collecta nautarum manu, sacrilegam sententiam executus est. Staturumque, peracto scelere lætabundus, ad Dacianum recurrit, spe alii cuius præmij patrati facinoris, inescarus. Sed cum reliquæ per vastos & immanes mari fluctus, Dei beneficio, ad aridam redirent, Eumorphus, præter diras Conscientiæ furias, nihil.

Eumorphus iactat corpus in mare sed enata.

Apparet cuiusdam in somnis.

Gloriosus verò martyr, nocturna visione, spectatæ probitatis viro apprensus, eidem reliquiarum sepulturam piè commendauit. Qui, pulchro animo, minarum Præsidis plus æquo pauidus, odiosam in tam egregio pietatis officio moram traxit. Vnde martyr cuiusdam viduæ, eximie pietatis ac raræ fidei, idem officium injunxit; quæ metamorphanæ etiam moræ impatiens, sacras reliquias magnifico sumptuum apparatu, in templum intulit, quod deinde ab ipso martyre Vincentio, nomen retinuit.

Item cuiusdam viduæ, quæ Sac. eius reliquias sepulchrum mandauit.

VITA ET CERTAMEN B. ANASTASII

Vide C. Baro. in Nota. marty. Rô. & To s. Annal. Ecclæ.

Perse, ex eo quod est à Metaphraste editum. Passus est anno Domini 627. Heraclij Imperatoris 18. Honorij verò Papæ secundo, sub Cosrobæ Perfarum rege.

22. Januarij.

VARIIS litterarum disciplinis excultus Anastasius, tertur oriündus è vico Rasunij, regio